

El congrés

"Mentrestant, els mateixos dies a València, per exemple, un senyor de Cartagena demanava més valencià a la TVV."

Fa uns anys tenia jo sopant a casa uns amics, situats en llocs alts de l'administració socialista. El més alt, diguem que en el nivell de conseller de primera, i els no tan alts diguem que a l'altura de director general o alcalde de població important.

Ens dedicàvem a arreglar el país, com és natural, és a dir, a parlar de govern i de política, i vaig jo i li pregunte al més alt càrrec: "Escolta, el president Lerma, posem per cas, quanta part de la jornada laboral dedica no a governar sinó a les maniobres internes del partit, el 50%?" I ell que somriu amb indulgència i respon: "T'has quedat curt, jo diria que el 90". Parlava amb franquesa, i poc temps després deixà el càrrec, o li'l van fer deixar: ara no sé si és encara membre del partit. Els altres dos callaven, i escoltaven els nostres comentaris amb espant i estupefacció: són encara importants en política. I jo recordava aquesta història els dies passats, seguint per la tele i per la premsa el congrés del partit que ens governa.

Ha estat això: un 90% d'energia el dedica a estirar els fils interns, alineació de la tropa i conciliàbuls dels caps de facció, i un 10% a decidir què han de fer per governar amb més gràcia i aplicació. No sé si la proporció és justa i necessària, però és molt trista. Supose, també, que això no vindrà en les actes: allà eixiran textos vaporosos, refinats per les vuit mil esmenes que diu que l'esforçada base ha presentat, i molts discursos i ponències que no passaran a la crònica dels fets, ni al govern ni a la història.

És a dir, a qui li interessava de què parlaven els ponents i els delegats, quan no parlaven de càrrecs i de noms? Vostès, i ells, saben de què tractava el congrés. Què ens proposen de veritat, quins canvis ens ha de portar? Jo no ho sé, ells tampoc, i si la premsa no n'ha parlat és perquè no tenia cap interès. És patètic: el partit que ens governa es mobilitza, es somou de dalt a baix, s'omple de pors (per fi?), fa el congrés més anunciat... i es dedica tres dies a allò que en anglès en diuen *musical chairs*, el ball de les cadires. Van tremolar les muntanyes..., i van parir Ciprià Ciscar. Això és pràcticament tot. L'última vegada que vaig veure Ciprià Ciscar va ser en un debat insipidíssim a la TVV sobre el "nacionalisme a la Comunitat Valenciana" o alguna abstracció semblant. Parlava amb gestos delicats i absents, i en cap moment va dir res que no foren vaguetats constitucionals. És un mèrit

molt gran, ser capaç de passar-se cinc o sis anys sense dir res: ara ha arribat el reconeixement i la medalla al valor. Veurem què passa, és a dir, veurem com no passa res. En quasevol cas, a Ciprià li tinc molt de respecte: podria ser un gran polític.

Mentrestant, els mateixos dies a València, per exemple, un senyor de Cartagena demanava més valencià a la TVV. Criticava la gestió socialista de Canal 9 per haver buscat massa l'audiència sacrificant la qualitat, criticava els dibuixos agressius i els programes de tan mal gust que fan disgust, i sobretot exigia més atenció a la producció autòctona, menys castellà i més doblatge de films al valencià. Fantàstic: la drete proposant una televisió més o menys com la que hauríem de tenir i no tenim. Uns a Madrid vagarejant, i uns altres ací posant el dit allà on més cou (és tan difícil d'entendre la complaença de Lerma amb *aquesta* televisió, tan difícil, tan difícil...!) i proposant canvis dignes i concrets. La meua confiança en la drete regional (-ista o no -ista) és de graduació inferior a zero, i res no em fa pensar que, arribats al poder, aplicarien a la TVV aquestes idees, potser més aviat seria el contrari. Probablement parlen per parlar, i pel gust de mostrar els punts febles de l'enemic. Però almenys parlen d'alguna cosa, Déu meu, i per una excepcional vegada estan carregats de raó. El que ha dit aquest senyor de Cartagena (ira del cel, què seria si fóra de Reus o de Girona: no seria res) és cert, a pesar d'haver-ho dit ell. Als altres, però, als del Congrés de Madrid i els successius congressos, això els deixa impàvids. Els nostres problemes *no són* els seus problemes: aquesta és la qüestió. Només demane que no esperen massa a descobrir que els seus problemes no són els nostres problemes. No esperen tant, per favor, que serà massa tard.

Joan F. Mira